

ЗА ДВАМАТА БРАТЯ С НЕВЕРНИТЕ ЖЕНИ ГРУЗИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Дали е било, дали не е било — живели трима братя. И тримата били ловци. Всеки ден ходят на лов, с това се прехранват.

Дошло време — оженили се и тримата и си живеят.

Ама двете по-големи булки си намерили приятелчета-змейове. Отидат братята на лов, а жените пуснат змейовете при себе си и се веселят. Само най-младата булка седи сама в ъгъла, плаче.

Когато братята трябва да се приберат от лов, змейовете си отиват, а неверните жени посрещат мъжете си, целуват ги, милват ги. Само най-младата булка стои тъжна и не милва мъжа си.

Гледал, гледал жена си най-малкият брат и казва:

— Защо стоиш като сърдита кукумявка и не изричаш ласкава дума? Виж как моите були обичат и милват мъжете си. Защо си толкова тъжна, каква е тази скръб у теб?

Жената отвръща:

— Утре, като тръгнеш на лов, измисли нещо, изостани от братята си и се върни в къщи, ще научиш каква ми е скръбта.

На другия ден, като тръгнали братята на лов и изминали половината път, най-малкият изостанал, обърнал се и поел към къщи.

Влиза, по-големите булки седнали, прегръщат се със змейовете, целуват се, а младата седи сама в ъгъла и плаче.

На врага ти да не се случва това, което станало с най-малкия брат. Сякаш стреляли с пушка срещу него. Хвърлил се навън и избягал. Неверните жени се уплашили, крещят, скубят си косите.

— Вървете — казват на змейовете, — убийте го, иначе всички ни ще погуби.

Змейовете тръгнали.

А в тази страна живеела една стара магьосница. Отишли змейовете при нея и казват:

— Да знаеш, бабо, не сториш ли нещо на еди-кой си ловец и не ни ли избавиш от него — или ти ще умреш, или ние!

Бабичката имала една каца. Щом се пъхне в кацата — където ѝ заповяда, веднага я понася.

Влязла магьосницата в кацата си, заповядала:

— Хайде, кацо, носи ме при царя!

Царят вече седем месеца боледувал, хиляди баячи и доктори го лекуват. Всякакви лекарства му надавали и все не могат да го излекуват. Долетяла бабичката с кацата си и вика:

— Заведете ме при царя, зная лекарство, което ще го излекува.
Съобщили на царя.

— Доведете я — наредил той.

Довели бабичката. Тя се поклонила на царя, изправила се. Царят пита:

— Казвай как ще ме излекуваш, когато вече седем месеца всички доктори ме лекуват и все не могат да ме излекуват.

— Велики царю! — казва бабичката. — В нашето село живее един ловец. Заколи този ловец, кръвта му ще те излекува.

Подарили на бабичката цяла торба злато и я пуснали.

Царят заповядал да доведат ловеца и да го затворят в конюшнията. След три дни трябвало да го убият, а той не знае, горкият, защо са го довели тук и какво го чака.

На третата нощ той спи и му се счува, че някой го вика: „Клетнико, защо спиш, събуди се!“

Скочил ловецът, оглежда се, чуди се какъв е този глас. А в конюшнията няма никого, само конете стърчат до яслите.

Легнал той, а гласът пак го вика:

— Стани, клетнико, ти не знаеш каква беда виси над теб.

Ловецът се уплашил. Станал, запалил свещ, търси да разбере кой говори. Претършувал всички ъгли — нищо. Тръгнал да търси между краката на конете, мисли: може някой да се е скрил там.

А сред конете било завързано едно постало жребче, което му проговаря:

— Не бой се, аз те виках.

— Защо ме викаше? — пита ловецът.

— Защото днес трябва да те убият. Слушай какво, когато те въведат при царя, кажи му: „Не ме убивайте, кръвта ми няма да ти помогне. Аз сам ще ви излекувам. Наредете да наляят в една делва девет казана вода, да я сложат на огън и да я варят, докато не остане повече от един казан вода. И ми дайте един калъп от вашия пъстър сапун.“ Като направят всичко, разклади врялата вода, натопи царя в нея, насапунисай го с пъстрия сапун и го окъпи с водата — царят ще оздравее. Гледай само, като излиза от делвата, да не ти счупи ръка или крак, защото ще стане много силен.

Сутринта завели ловеца при царя. Той казва:

— Велики царю, кръвта ми няма да ти помогне. Врагове искат да ме погубят, а ако позволиш, аз сам ще те излекувам.

— Само ме излекувай — казва царят. — Половин царство ще ти дам.

Ловецът рекъл:

— Наредете да наляят в една делва девет казана вода и да я варят, докато остане не повече от един казан.

Направили всичко, както искал: налили в делвата девет казана вода, изпарили осем, снели я от огъня, разхладили я. Ловецът казал на царя:

— Заповядайте сега да се окъпете. Кажете само да ми донесат един калъп от вашия пъстър сапун.

Влязъл царят в делвата, измил се с пъстрия сапун. На края ловецът го облял с вода. Царят изскочил като птица.

На двора имало един голям камък. Когато бил здрав, царят винаги го хвърлял: изпитвал си силата.

И сега царят хванал камъка и го хвърлил с такава сила, че отчупил ъгъла на двореца. Похвърлял царят камъка, позабавлявал се, обърнал се към ловеца, прегърнал го, целунал го, но така силно го стиснал, че му навехнал ръката. Ловецът се намръщил.

— Заболя ли те? — пита царят.

— Не, просто така се намръщих — отвърща ловецът.

— С какво да те наградя, дете ме излекува? — пита отново царят.

— Дайте ми посталото конче, което е в конюшната ви, и един калъп от вашия пъстър сапун.

Царят се учудил, че ловецът иска толкова малко. Накарал веднага да изведат кончето. Оседлали го, а то едва стои на крака, аха — ще се потърколи. Кончето казало на ловеца:

— Заведи ме на реката и ме окъпи в нея, ала ме насапунисай с пъстрия сапун и знай, като ме окъпеш, по-скоро ми туряй юздата и ме яхвай, иначе ще отлетя, няма да ме удържиш.

Момъкът завел кончето на реката, насапунисал го хубавичко с пъстрия сапун, окъпал го. Едва успял да стегне трите колана и кончето литнало и понесло момъка. Долетели у тях.

Булките видели ловеца, разтревожили се, казват на змейовете:

— Ако не го премахнете — всички ще загинем.

Змейовете отишли при магьосницата:

— Той се върна цял и невредим, погуби го!

Бабичката се пъхнала в кацата си, понесла се към царя. Въвели я.

— Ето че си оздравял, велики царю — казва магьосницата, — сега, ако се ожениш за дъщерята на царя на горските духове, каджите, по-щастлив човек на света няма да има.

— Хубаво би било — казва царят, — ала кой ще ми я доведе?

— Ами че оня, който те излекува, той ще ти я доведе — отвърща бабичката.

Царят повикал ловеца:

— Доведи ми дъщерята на царя на каджите!

Ловецът отишъл при коня си:

— Царят заповяда да му доведе дъщерята на царя на каджите, какво да правя?

— Какво да правиш ли? Иди вземи от царя пари за път, яхвай ме и да тръгваме — казва конят.

Ловецът отишъл, взел от царя пари за път, яхнал коня си и тръгнал. Конят му рекъл:

— Като стигнем до Каджетското царство, там ще продават волове и овце, купувай, колкото ти поискат, двойно повече давай, за да ни благословят пътя. А като стигнем в двореца на каджите, ще видиш на стража пред портите лъвове, тигри и вълци, хвърляй волове на лъвовете и тигрите, а на вълците — овце. Ще ни пуснат. Като се промъкнеш в двореца, дъщерята на царя ще спи, гледай да не я събудиш, иначе ще загинеш, само отрежи една къдрица от косата ѝ и излез, тя сама ще тръгне подире ти.

Вървят, а пътят минава право край реката, където той къпал коня си. Слязъл момъкът, окъпал се с пъстрия сапун и станал такъв юнак, че камък да стисне, вода ще пусне.

Стегнал седлото, качил се на коня и поели.

Дълго ли пътували, кратко ли, стигнали до една къща.

А това било змейска къща и вътре стояла заключена една девойка.

Момъкът влязъл, девойката се хвърлила насреща му, целува го, прегръща го от радост като най-скъп човек, плаче и се смее.

— Ех, че щастие, падна ми се още веднъж да видя човек — казва тя. — Но горко ми! Ще дойде змеят и ще те погуби. По-добре съвсем да не беше идвал.

— Не бой се — дума й момъкът, — нека заповяда, ще видим какво ще му се случи.

Ето иде змеят, мърмори:

— Кой си ти, бе? Що за герой си, та си посмял да влезеш в къщата ми? Тук от страх и птица горе не лети, и мравка долу не пълзи, а ти кой си, че така безгрижно си се изтегнал?

— Хайде, погледни в книгата на съдбата си — викнал му момъкът, — виж от чия ръка ти е съдено да загинеш и ще научиш кой съм аз.

Змеят погледнал и наистина от рождение му било писано, че ще загине от ръката на ловец.

Разярил се змеят, хвърлил се срещу момъка, скопчили се.

Замахнал змеят — забил момъка до глезените в земята.

Замахнал ловецът — забил змея до коленете.

Замахнал змеят — забил момъка до коленете.

Замахнал още веднъж ловецът — забил змея до пояс в земята.

Отсякъл му главата.

Девојката се радва, целува му ръцете.

Ловецът рекъл:

— Отивам за дъщерята на царя на каджите, а ти стой тук, чакай, на връщане ще взема и теб.

Девојката казала:

— Да знаеш, на пътя ти ще има още две къщи на змейове, братя на този, когото уби. И там се измъчва по една девојка. Гледай да не те погубят змейовете.

— Бъди спокойна, и тях ще изпратя при брат им — казал момъкът.

Защо да разказваме дълго, убил и тези змейове, освободил пленничките им, казал им да го чакат и подкарал коня.

Стигнали до Каджетското царство. Момъкът купил волове и овце. Колкото му поискат, двойно повече дава. Купил, колкото трябвало, и продължили напред. Дошли до двореца на каджите. Насреща им се юрнали лъвовете, ала ловецът само разкъсва воловете на две и им ги хвърля.

Лъвовете го пуснали.

Юрнали се тигрите — момъкът нахранил и тях и преминал. Юрнали се вълците — хвърлил им овце и преминал. Влязъл в двореца,

дъщерята на царя на каджите спи. Приближил се, отрязал една къдрица от косата ѝ и излязъл.

Царската дъщеря се събудила, гледа — отрязана ѝ една къдрица. Разгневила се, скубе си косата. Нахвърлила се срещу лъвовете, срещу тигрите и вълците:

— Как посмяхте да пуснете човек при мен?!

— Ех — казват ѝ зверовете, — ти и кокал не ни даваш да гризнем, а той цели волове и овце ни хвърляше, насити ни.

Лети тя подир ловеца.

Където ѝ стъпи кракът, всичко става на пепел.

А ловецът препуска. Отбил се за трите девойки, които отървал от змейовете, слага ги на коня и пак препуска. Спрели да си починат в къщата на един воденичар. Воденичарят ги посрещнал, поканил ги в къщи. Той имал една коза. Викнал ѝ:

— Хайде, моя козичке Меека! Сложи ни трапеза!

Поразшетала се козичката — и се появила трапеза, пълна с всякакви гозби, ама такива, че и на царя да ги поднесеш, не е срамно.

Козата се харесала на ловеца. А на воденичаря се харесват неговите девойки. И той казва:

— Аз ще се скрия, а ти търси. Намериш ли ме — козата е твоя, а не ме ли намериш девойките са мои.

— Много добре — казва момъкът.

Конят рекъл на момъка:

— Остави ме до козата и иди да търсиш. Знай, че воденичарят ще се скрие в комина на пещта. Викни му: „Ти си в пещта, намерих те“. Няма да се обади, ти му викни още веднъж, няма да се обади и този път, ти се качи на покрива и хвърли камък в комина, камъкът ще падне на главата му — ще се обади.

Воденичарят се скрил. А ловецът ходи, търси го навред, сякаш не знае къде е.

Приближил се на края до пещта и вика:

— Ти си тук, излизай!

Воденичарят не се обажда. Ловецът викнал и втори път:

— В пещта си, излизай!

Воденичарят не се обажда.

Ловецът се качил на покрива, взел един голям камък и го хвърлил в комина право върху главата на воденичаря.

— Тук съм, тук съм! — вика воденичарят.
Излязъл едва жив от комина, ала не се предава.
— Сега ти се скрий, а аз ще те търся — казва.
— Добре — отговаря момъкът.
Отишъл при коня, пита го какво да прави.
— Ето какво — казва конят и го закрил със себе си.
Воденичарят търси, търси, не може да намери ловеца.
А козата вижда, иска да извика на стопанина си къде се е скрил момъкът, но щом отвори уста, конят я стисва със зъби и тя мълчи.
Търсил, търсил воденичарят, не го намерил и казва:
— Не те намерих, излез, ти победи.
Дъщерята на царя на каджите настигнала ловеца:
— Защо ми отрязва къдрицата?
— Искам да те дам за жена на царя — казва момъкът.
Тя се сърди, ала що да стори?
Ловецът я завел при царя и потеглил с девойките към къщи.
Братята се зарадвали, питат:
— Къде се губи толкова време?
Най-малкият брат рекъл:
— Като тръгнем на лов, нека се върнем от сред път — тогава ще разберете къде съм се губил и какво съм правил.
Тримата братя се върнали по пладне. Какво виждат — двете по-големи булки седнали с приятелчетата си, веселят се, пируват, а третата седи и плаче.
— Хайде, моя козичке — казва най-малкият брат, — вземай тези неверни жени със змейовете им, нанижи ги на опашката си и ги хвърли в пропастта.
Козата нанижала на опашката си неверните жени и приятелчетата им, занесла ги на скалата и всичките ги хвърлила в пропастта.
Най-малкият брат оженил по-големите си братя за двете по-големи девойки, третата, най-младата, също оженил за добър човек и всички заживели сговорно и весело.

*Бедите там, а тук доброто.
Там триците, а тук брашното.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.